

SLADKÝ ŽIVOT

Jane Porterová

Vulkán
touhy

JANE PORTEROVÁ

VULKÁN TOUHY

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

Někdy to není jednoduché...

Asi je Vám jasné, že knihy se připravují nějakou chvíli dopředu, takže i tento dopis, který si, jak doufám, přečtete na začátku prázdnin, piši dříve. Konkrétně v březnu, kdy ven vycházíme, jenom když je to nutné, a s rouškami. A já opravdu nevím, jak vypadá svět za ty čtyři měsíce, které jsou pro Vás současností, v níž držíte tuto knihu v ruce... Doufám, hodně moc bych si přál, aby už byl zase normální, aby nás tížily jenom ty nedůležité starosti!

Své dopisy končívám slůvky „s láskou“. O lásce jsou všechny mé knihy, nejčastěji pochopitelně o lásce mezi mužem a ženou. To, co jsme prožili letos na jaře a teď, snad, už máme za sebou, nebo se z toho pomalu vzpamatováváme, se stalo zkouškou jiné lásky. Lásky v tom nejširším slova smyslu. Obětavosti a pokory, snahy pomoci. Snad už nastal čas na tu „obyčejnou“ lásku, která ale nikdy obyčejná není a být nemůže.

Protože jenom s ní má svět naději!

... s láskou

Váš Harlequin

Jane Porterová

VULKÁN TOUHY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Prince's Scandalous Wedding Vow

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Jana Cílová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Jane Porter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5102-0 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5103-7 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5104-4 (PDF)

PROLOG

Princ Alexander Julius Alberici věděl, že se blíží změna. Kvůli červnovému sňatku s princeznou Danielle se bude muset vrátit do Aargau, svého středomořského ostrovního království. Po obřadu a hostině měly následovat dvoutýdenní líbánky. A po nich se bude konečně moci vrátit se svou novomanželkou do Paříže, kde dohlížel na mezinárodní ekologickou organizaci zabývající se zlepšováním udržitelnosti v křehkých ekosystémech. Jeho práce byla jeho vášní a Danielle dala najevo, že ho v tom bude podporovat, což byla v dohodnutém manželství výhoda. Také již během jejich zasnoubení souhlasila, že bude žít, kdekoli bude chtít on, chápajíc, že nakonec skončí v Aargau, jakmile bude třeba, aby Alexander vykročil ve stopách svého otce a dosedl na trůn.

Den, kdy by měl otce nahradit, měl však být vzdálený celá léta – *desetiletí* –, neboť král Bruno Titus Alberici byl vitální muž a mocný král. Nebo tomu tak alespoň bylo do doby, kdy mu zimní nachlazení a dotěrný kašel, který nezmizel ani po antibiotikách, vydržely do časného jara. V polovině dubna pak přišla diagnóza rakoviny plic a nyní králi zbývaly jen měsíce života. *Měsíce*.

Bylo to nemyslitelné, nepochopitelné. Alexander si s otcem nikdy nebyl blízký – král Bruno byl sice milován svými poddanými, ale v soukromí byl chladný, nemilosrdný a vznětlivý. Přesto si Alexander nedovedl

svět bez něj představit. Král byl rozhodnutý zvládat svůj zdravotní stav stejně, jako zvládal svůj život – bez emocí. Proto se nemělo v životě královské rodiny ani v paláci nic měnit. Alexanderova svatba naplánovaná na konec června nebude přesunuta na dřívější datum a nezmění se ani místo jejího konání. Veřejnost nebude informována o Brunově nemoci. Nebude se zkrátka dít nic, co by lidi znepokojilo, dokud nebude nutné udělat prohlášení – což bylo podle krále až v případě jeho smrti.

Alexanderova matka s tím plánem souhlasila, protože svého manžela bezvýhradně podporovala. To byla její role od prvního dne jejich manželství a ona své povinnosti vždy dostála. Teď bylo na Alexandrovi, aby dostal těm svým, oženil se a měl dědice.

Alexander se nervózně ošil. Připadl si ve své kabině jako v pasti, přestože byla na lodi největší. Prudce otevřel posuvné dveře, vyšel na balkon, opřel se o zábradlí a zadíval se na moře.

Výlet, který zorganizovali jeho nejbližší přátelé, byl velkým omylem. Nedokázal se uvolnit. Cítil se provinile, že je na zábavní plavbě, zatímco jeho otec doma slábne. Přesto oba jeho rodiče trvali na tom, aby jel, neoblomní v tom, aby zachoval dekorum.

Výlet měl být posledním povyražením se s přáteli, než přípravy na svatbu začnou doopravdy. Princové nemívali loučení se svobodou nebo pánské jízdy, tak místo toho Gerard, nejlepší přítel prince Alexandera, zorganizoval týdenní plavbu po Egejském a Jónském moři. Alexander zdrcený otcovou nemocí nechal všechny detaily na ostatních. Věděl, že jsou tímhle posledním dobrodružstvím mnohem víc nadšení než on, i když současně ho rmoutilo, že by to skutečně mohlo být jejich poslední dobrodružství. Teď si však přál, aby byl do příprav zapojený, přinejmenším pokud šlo o seznam hostů.

Jachta samotná byla impozantní. Velká, nová a luxusní, se dvěma bazény, vířivkou, hřištěm, diskotékou a kinem. Drahé vybavení však nedokázalo

kompensovat to, že je to stále jen loď, na které jsou všichni společně uvězněni – což by nebyl problém, kdyby spolu všichni byli zadobře. Gerard nicméně ze záhadných důvodů dovolil Alexanderovu bratranci Damianovi, aby s sebou vzal svou přítelkyni Claudii, která byla shodou okolností také bývalou přítelkyní Alexandra. A jejich rozchod před šesti měsíci byl přinejmenším bouřlivý. Alexander byl ohromený a nebylo mu to příjemné, když zjistil, že Damian teď s Claudií chodí, ale vzít ji na tenhle výlet? A uvést všechny do rozpaků? Proč?

Alexander zaťal zuby. Přimhouřené oči upíral na kamenitý ostrov před nimi. Každý z těchhle ostrůvků byl tak podobný tomu předchozímu.

Kvůli napjaté atmosféře na lodi se nemohl dočkat, až se vrátí domů, což o něčem svědčilo, když to ani tam nebylo zrovna příjemné. Matka se ze všech sil snažila vyrovnat s otcovou smrtelnou diagnózou. Otec se doslova ztrácel před očima a stále více slábl. Zaměstnanci paláce chodili po špičkách, ale nikdo nemluvil o tom, co se děje, protože v Alexanderově rodině se *nemluvílo*. Ne o osobních věcech. Nesdílely se žádné pocity, a rozhodně se neprojevovaly žádné emoce. Existovala jen povinnost a on to všechno chápal až moc dobře.

Čím dříve se uskuteční svatba, tím lépe. Princezna Danielle Rouletová byla dobrá partie. Půvabná a dobře vychovaná, mluvící plyně mnoha jazyky... To všechno bylo pro příští královnu Aargau nezbytné. Nebyl to sňatek z lásky, ale bude to úspěšné manželství, neboť oni oba měli vyvinutý smysl pro povinnost. A co bylo nejlepší ze všeho – svatba umožní obyvatelům Aargau něco oslavovat, což bylo zoufale třeba, když koruna měla brzy změnit majitele.

Kdyby se tak mohl z jachty nějak dostat a vrátit se k rodině, která ho potřebuje, ať už rodiče říkali cokoliv. Na svém posledním mládeneckém „úniku“ nenacházel Alexander vůbec nic, co by ho těšilo.

PRVNÍ KAPITOLA

Josephine toužila jen po tom, aby jachta odplula. Nechápala, proč je pořád tady. Středozeří bylo přece obrovské. Luxusní výletní loď kotvila u malé zátoky jejího maličkého ostrova Khronosu už dva dny a po osmačtyřiceti hodinách nekonečné zábavy, řvoucí hudby a pronikavého smíchu toho měla už dost.

Ti flamendři dnes dokonce přijeli testosteronem poháněným motorovým člunem i na ostrov. Jo schovaná za stromy pokrývajícími útesy pozorovala, jak vystupují na pláž. Mladé ženy byly oslnující – opálené, pružné a nádherné v téměř neexistujících bikinách –, muži štíhlí a pohlední. Zatímco se ženy brouzdaly v příboji, muži se uvelebili na rozkládacích židlích a ručnicích. Vypadali jako nějací líní princové. Přivezli s sebou také spoustu alkoholu a jiných věcí, nad nimiž musela Josephine znechuceně ohrnout nos. Jen jeden z mužů nepil, nekouřil a ani se nemiloval na pláži. Chvílemi seděl úplně sám, přestože byl evidentně středem celé skupiny. Sluncem, kolem něhož všichni ostatní obíhají.

Josephine ty hýřily pozorovala ze zvědavosti a s trochou opovržení, přestože sama sebe v duchu napomínala, aby je nesoudila. Vetřelci na její pláži však byli očividně zvyklí na zhýčkaný a dekadentní životní styl těch, kdo se buď narodili s výsadami, nebo měli natolik štěstí, že byli mezi ty privilegované pozváni. Její otec o ní říkával, že je vůči takovým

lidem kritická, protože k nim nikdy nepatřila. Možná na tom bylo zrnko pravdy. Ráda však používala mozek a měla ráda práci pro svého otce, který byl jedním z předních světových vulkanologů. Proto také žili uprostřed Egejského moře a řeckého vulkanického oblouku. K jejím povinnostem patřilo dokumentování otcových zjištění a pro jeho výzkum byla nepostradatelná. Na konci každého dne si vždy našla čas na svou vášeň – kreslení. Znovu jí docházel papír a plátno, ale otec se měl vrátit za deset dnů a přivést jí, jako ostatně pokaždé, nové zásoby.

Dnes odpoledne si vzala náčrtník s sebou na útesy nad zátokou. Měla v úmyslu nakreslit scénu dole – tedy, ne všechny nevítané návštěvníky, ale jen toho z nich, který upoutal její pozornost. Muže, který byl podle ní naprosto fascinující. S hustými tmavými vlasy a rovným černým obočím nad světlýma očima – modrýma nebo šedýma, to nevěděla – vypadal, jako by byl z jiného světa.

Kreslicí uhel se vznášel nad papírem, zatímco zamýšleně studovala obličej, který kreslila. Rysy muže byly téměř až příliš dokonalé. Fascinující bylo i to, jak seděl – široká ramena vypnutá, bradu zvednutou... Vyzařovala z něj autorita. Josephine vzhlédla od skicáře, aby porovнала svou práci se skutečným člověkem, a ano, skutečně se jí podařilo zachytit slachovitou, svalnatou postavu i výraznou křivku čelistí a brady. Výraz obličejě však nebyl úplně přesný. A byl to právě mužův výraz, co ji upoutalo. Co ji nutilo nepřestat se na něj dívat a snažit se mu porozumět. Je znuděný nebo nešťastný? Proč vypadá, jako by chtěl být kdekoli jinde, jen ne na téhle pláži a s těmihle lidmi?

Byl tajemný a ona měla dobré záhady ráda. Vtom viděla, jak se muž zvedá a ostatní ho následují. Během chvilky posbírali své věci a zamířili ke člunu. *Dobře*, řekla si a zavřela skicář. Nemohla se však

ubránit pocitu zklamání, když člun unášel jejího záhadného neznámého zpátky k jachtě. Byl bezpochyby tím nejzajímavějším mužem, jakého kdy v životě spatřila. A teď byl pryč.

Později toho večera, když se Josephine vracela z poslední kontroly vybavení, zaslechla hlučné hlasy, které jako by se hádaly. Přicházely ze zátoky. Došla na pláž a napjatě poslouchala, ale tentokrát neslyšela nic kromě hučení motoru jachty. *Že by konečně odplouvala?*

Jachta byla jako obvykle jasně osvětlená a pulzovala hudbou. Na horní palubě viděla popíjející páry. Další lidé byli na palubě dole a na vzdáleném konci jachty, ve stínech. Loď se pohybovala. Měsíční světlo dopadalo na bílou brázdou za ní. Josephine zamrzelo, že její tajemný muž odjíždí, ale byla ráda, že všechn ten hluk konečně zmizí. Hudba byla příšerná. Stále ještě stála na místě, když uslyšela přidušený výkřik. Vzápětí uviděla někoho padat ze špatně osvětlené zadní části dolní paluby.

Pospíchala blíž k vodě s očima upřenýma na místo, kde ten člověk dopadl do vody, ale nikdo se nevyonořoval. Nemohla tam jen tak stát a nic nedělat, když se někdo možná topil.

Strhla ze sebe letní šaty, vrhla se do vln a doplávala tam, kde jachta poslední dva a půl dne kotvila. Ponořila se pod hladinu a snažila se v šeru něco vidět, ale všechno bylo temné, tak temné. Nedaleko od ní útes dramaticky klesal a korály nahrazovala hluboká voda. Josephine zoufale plavala sem a tam s rukama před sebou, hledala, tápala, v plicích ji páliho... Právě když se chystala vyplavat zpátky na hladinu, ucítila pod rukou nějakou látku a pak teplo. Hrudník. Ramena. V duchu prosila boha o pomoc, protože v tu chvíli potřebovala nadlidské schopnosti. Položila tonoucímu paži kolem krku, vší silou zatáhla a on se s ní narovnal. Vznášel se ve vodě, zatímco

s ním plavala ke břehu. Byl strašně velký a těžký, ale Josephine nikdy neplavala s takovým odhodláním. V moři vyrostla. Plavala celý život, a přestože se jí teď před očima dělaly hvězdičky, říkala sama sobě, že tohle dokáže. Byla přesvědčená, že měla být na pláži, když ten člověk spadl přes palubu, že ho měla ve vodě najít a měla ho zachránit. Což udělala.

Vynořila se z vody a lapajíc po dechu ho vlekla ke břehu a pak dál po mokřím písku. Jakmile si byla jistá, že jsou z dosahu příboje, převalila ho na bok a nechala vodu, aby mu vytekla z úst a nosu. Pak ho položila na záda. Teprve v té chvíli si uvědomila, že to je *on*. Ten krásný zadumaný muž, který jako by jen s obtížemi snášel ty ostatní.

Nikdy předtím nikoho neoživovala, ale otec ji to před léty naučil. Základy si každopádně pamatovala, přestože pravidla se každý rok nebo dva měnila. Rukou muži stiskla nos, pětkrát mu dýchla do úst a pak třicetkrát stlačila hrudník. Přiblížila ucho k jeho ústům a poslouchala. Nic. Neslyšela nic. Zopakovala celý cyklus se dvěma vdechy a dalšími třiceti stlačeními hrudníku. Po každém cyklu napjatě sledovala jeho hrudník a hledala známky života. Nehodlala to vzdát. *Dýchej, dýchej, dýchej*, odříkávala v hlavě a v duchu se modlila. Nebyla připravená na to, že ho ztratí.

Dýchej, dýchej, dýchej!

Žij, žij, žij!

Právě když začínala věřit, že se snažila marně, jeho hrudník se zvedl, ne moc, ale pohnul se. Odhodlaně znovu dýchla do mužových úst – jednou... dvakrát. Tentokrát ucítila, že z nich vychází vzduch, a viděla, jak se jeho prsa jednoznačně zvedla a zase klesla. Dýchal přerývaně, ale dýchal. Nezdálo se jí to. Byl naživu.

V očích ji zašimraly slzy. Ruce se jí třásly, když si jimi zastrkovala za uši dlouhé mokré vlasy. Dolehla na ni nesmírnost toho všeho a ona vyčerpaně dosedla

na paty. Nechácala, jak to vůbec zvládla. Byla opravdu dobrá plavkyně, ale byl zázrak, že se jí ho podařilo najít a dotáhnout ho na břeh. Každopádně ho zachránila, ale co teď? Potřeboval lékařskou pomoc a ona nemohla nikoho zavolat, protože vysílačka byla rozbitá. Otec měl sice přivést novou, ale to bude až za několik dní. Za normálních okolností by to Josephine nevadilo – vydržela bez jakékoli komunikace celé týdny –, ale tohle bylo jiné.

Zamračene pohlédla zpátky na moře. Ústí zátoky bylo prázdné a měsíc zaléval klidnou hladinu bledým světlem. Jedinou stopou po jachtě bylo vzdálené žluté světlo na obzoru.

Jak je možné, že si nikdo nevšiml, že spadl do vody? pomyslela si Josephine. Jak mohou plout dál bez něj?

Odhrnula mu vlasy z obličeje a všimla si, že jsou na spánku prosáklé krví. Byl zraněný. A soudě podle toho, jak byla rána na čele hluboká, stalo se to před tím, než spadl – nebo byl strčen – přes palubu.

Vzpomněla si, že před jeho pádem do vody slyšela zvýšené hlasy. Hádku. Právě to upoutalo její pozornost. Podle rány na čele to vypadalo, jako by ho někdo něčím udeřil. *Proč?*

Zamrkal, snažil se zaostřit. Hlava ho bolela. Vlastně ho bolelo úplně všechno. Zkusil se posadit, ale svět kolem něj se naklonil a rozhoupal. Znovu zamrkal, nechápal, proč je všechno tak rozmazané. Bylo to skoro, jako by byl pod vodou. Skrže mlhu viděl, jak se nad ním sklání nějaká žena. Tvářila se ustaraně. Pokusil se ji zařadit. Odkud ji zná? Zná ji vůbec? Přemýšlet o tom však na něj bylo příliš. Zavřel oči, aby se propadl zpátky do bezvědomí, ale znovu ho probrala bolest. Brutální pulzování v hlavě ho přinutilo se pohnout. Pomalu a opatrně otevřel oči, aby bolest minimalizoval.

Byl den, to bylo zřejmé. Po místnosti se pohybovala žena. Měla na sobě volné bílé šaty a tenká látka se jí vlnila kolem bosých nohou. Zastavila se u malého čtvercového okna a podívala se ven. Dlouhé rovné vlasy jí spadaly téměř až k pasu. Hlavou mu blesklo, že je to anděl. Napadlo ho, jestli neumřel a nedostal se do nebe – ne že by si zasloužil do nebe jít, což byla zvláštní myšlenka, nicméně pravdivá. Pokusil se vstát, ale okamžitě se mu zvedl žaludek. Tlumeně zaklel a opatrně si znovu lehl, ale jeho přidušené zasténání muselo dolehnout až k andělské dívce, protože se otočila. Byla tak mladá a krásná, že si byl jistý, že není skutečná.

Pomyslel si, že možná blouzní. Dívka došla k posteli a sklonila se k němu. Sluneční paprsky jako by se soustředily na ni a dávaly vyniknout zlatohnědým vlasům, jemným obočím a vysokým lícním kostem nad plnými ústy.

Možná je peklo plné andělských krás, blesklo mu hlavou, než znovu ztratil vědomí.

Konečně se probral. Josephine došla k němu a skrčila se vedle něj. „Jak je vám?“ řekla anglicky, než ji napadlo, že je nepravděpodobné, že by angličtina byla jeho rodným jazykem. Většina konverzace, kterou slyšela na pláži, byla ve francouzštině nebo italštině. Zopakovala svou otázku tedy francouzsky.

Zamrkal a snažil se dívat na ni. Jasná modř jeho očí ostře kontrastovala s dlouhými hustými černými řasami.

Jako další zkusila italštinu. „Jak se cítíte?“

Zpozorněl a s viditelnou námahou odpověděl: „*Tu chei sei?*“

„Já jsem Josephine“, odpověděla, zatímco on pomalu zvedl ruku k ráně na hlavě. „Opatrně“, dodala rychle italsky. „Byl jste zraněn. Konečně to přestalo krváčet.“

„Co se stalo?“

„Spadl jste z vaší jachty.“

„Z jachty?“ zopakoval nechápavě.

„Ano. Byl jste na ní s přáteli.“

„Dove sono?“ zamumlal. *Kde to jsem?*

„Na Khronosu. To je malý ostrov nedaleko Anafi,“ odpověděla.

„To neznám.“

„Anafi je velmi malé. Nezná ho nikdo. A Khronos je ještě menší. Je v soukromém vlastnictví Mezinárodní nadace pro vulkanologický výzkum –“ Odmlčela se, když si uvědomila, že ji neposlouchá. Nebo přinejmenším nevnímá to, co mu říká. „Bolí vás něco?“

Krátce přikývl. „Moje hlava,“ procedil skrz zaťaté zuby.

Položila mu ruku na čelo. Bylo teď díkybohu chladnější. „V noci jste měl horečku, ale myslím, že už je pryč.“ Na okamžik se zamyslela. „Chtěla bych zkusit, jestli zvládnete trochu vody. A pokud ano, zkusíme trochu polévky –“

„Nemám hlad. Chci jen něco na tu bolest.“

„Mám nějaké prášky, které by měly s bolestí hlavy pomoci, ale myslím, že nejdřív byste měl něco sníst. Jinak by nemusely udělat dobře vašemu žaludku.“

Podíval se na ni, jako by nerozuměl nebo možná jako by jí nevěřil, protože přimhouřil modré oči a pevně stiskl rty.

Z dálky byl nápadně hezký, ale takhle zblízka byl naprosto zničitelný. Jeho zkoumavý pohled jí zrychloval pulz. „Už je to skoro celý den, co jsem vás vytáhla z moře –“

„Jak jsem se sem dostal?“ přerušil ji.

„Vaše loď. Vaše jachta –“

„Nerozumím.“ Vrásky na čele se mu prohloubily. S námahou se posadil, zamrkal bolestí a přidrušeně zaklel. Ruka mu vylétla ke spánku, kde rána začala znovu krváčet. „Kdy jsem byl na nějaké jachtě?“